

Itálie proti základnám
str. 5Americká strategie
str. 9Únorová revoluce
v Rusku str. 12

Solidarita

PROTI VÁLCE A GLOBÁLNÍMU KAPITALISMU

ČÍSLO 10

Masakr v Iráku

Jarní ofenzíva začala zabitím 263 poutníků

Na obrázku vpravo vidíte následky útoku, který provedla armáda USA počátkem února u Nadžáfu.

Mělo to být první vítěství v rámci Bushovy „čistky“ proti odporu v Iráku.

Podle okupačních úřadů byl cílem šíitská skupina „Nebestí vojáci“, jež se měla pokoušet o útok na město.

Ukázalo se, že jde o čistou lež.

Zkoumání nezávislých novinářů odhalilo, že šlo o konvoj poutníků na cestě na náboženský svátek.

Pokračování v Íránu?

**Ne základnám
Ne Bushově
„nekonečné válce“**

Co věta, to lež

Naše iniciativa Ne základnám dosáhla už něčeho nesmírně důležitého. Ať už naši vládcí nakonec prosadí radar nebo ne, bitva o jeho legitimitu je prohrána. Proti radaru je 70% obyvatel ČR. Břídilství a lživost vlády při jeho prosazování je nablédni.

Je přitom v posametovém Česku naprosto nevidaný fenomén, že v této bitvě hraje klíčovou a nepřehlédnutelnou úlohu neparlamentní, protisystémová a protistalinistická levice.

Stále se s tímto faktem ještě vypořádají KSČM i ČSSD, pravice se z šoku ještě neprobrala.

Rozmazlená a pohodlná česká politická třída chce získat zpět kontrolu nad svým dvorečkem. Nestačí jí k tomu celoplošná kontrola nad médií, nadacemi a státními i polostátními institucemi.

Nyní zkouší získat zpět kontrolu nad ulicí způsobem, který si osvojila při akcích jako „Děkujeme, odejdete!“, v boji o kontrolu na ČT, nebo když převzala taktovku nad protesty proti policejnímu útoku na Czech-Tek.

Petici pro základnu, která je v oběhu od poloviny

srpna loňského roku, podepsalo online pouhých 5400 lidí. To je ohromující neúspěch ve srovnání se zhruba 75 tisíci podpisy na papíře dvou petic proti základnám. Před několika dny, 5. března, se proto představila „nová“ iniciativa PRO základny. Do boje teď táhnou i s ex-mluvčím ex-presidenta Špačkem a šoumenem Davidem Černým.

Jejich prohlášení stojí zato rozebírat větu za větou (viz. vpravo).

I přes veškerou podporu médií se Iniciativě PRO nebude dařit zásadně ovlivňovat veřejné mínění u nás. Většina českých občanů nechce řinčení zbraněmi. Ne proto, že by byli zbabělci, ale právě proto, že odmítají zbabělé násilí nejsilnějšího a zbabělost těch, kteří se k nejsilnějšímu tisknou.

České vyšší vrstvy instinktivně podporují právo silnějšího na násilí proti ostatním. Potřebují toto násilí, aby si udržovaly svou privilegovanou pozici ve společnosti.

Ze stejného důvodu ho nižší vrstvy, tj. velká většina české společnosti, odmítají.

THOMAS FRANKE

To platí obzvláště v situaci, jedná-li se o obranný systém, o kterém se zároveň uvažuje jako o součásti budoucí protiraketové ochrany celé Severoatlantické aliance.

Na rozdíl od doby, kdy byly na našem území svévolně rozmístovány jaderné útočné rakety Varšavského paktu, máme nyní nezpochybnitelnou možnost rozhodnout se o své obraně zcela svobodně.

Se vši naléhavostí současné mezinárodní bezpečnostní situace proto vyzýváme odpovědné politické představitele, aby prosadili vybudování americké vojenské základny na našem území.

V Rize byla tajná „Studie proveditelnosti“ pouze vzata na vědomí, nikoliv schválena, jak uvádějí česká média. Pokud uvažuje o zařazení radaru do NATO Iniciativa PRO, nebude to asi směřovat.

Znamená tato věta, že Iniciativa PRO bude taktéž usilovat o referendum?

Zatím argumentovali zastánci základny vždy budoucími hrozbami. Že by Iniciativa PRO získala supertajné informace? Ať je zveřejní!

My, občané České republiky, chceme vyjádřit souhlas se záměrem vybudovat v naší zemi obrannou americkou základnu.

Chceme, aby jasně zazněl hlas té části naší veřejnosti, která je vzniku radarové základny nakloněna.

Jako obyvatelé střední Evropy, kteří museli po desetiletí snášet nacistickou a komunistickou krutovládu, přitom nemůžeme a nechceme zapomenout, že k porážce obou těchto totalitních režimů, které usilovaly o zotročení celého světa, přispěly rozhodující měrou právě Spojené státy americké.

Nyní, když patříme ke svobodnému světu, chceme, aby i Česká republika nesla svůj díl odpovědnosti nejen za vlastní bezpečnost, ale i za obranu celé euroatlantické civilizace.

O nutnosti přípravy včasné a kvalitní obrany jsme přesvědčeni, neboť umožní předejít zbytečným obětím.

Vstupem do NATO před osmi lety jsme získali právo žádat spojenece o pomoc v případě ohrožení či napadení.

Toto právo se opírá o princip „jeden za všechny, všichni za jednoho“.

Nese s sebou tedy i princip povinnosti poskytnout našim spojencům pomoc, ocitnou-li se v ohrožení.

Umístění radaru považujeme z tohoto hlediska za přirozené pokračování nastoupeného směru zahraniční politiky našeho státu.

Plánovaná základna není obranná, nýbrž je součástí plánu prohloubení nukleární dominance Spojených států, které mají agresivní doktrínu preventivních útoků a ignorují mezinárodní právo.

Jak odstoupení Spojených států od doktríny nepoužití atomové zbraně, tak i analýzy např. v americkém časopisu Foreign Affairs ukazují, že „deštník“ má sloužit k obraně území Spojených států před zbylými nukleárními střelami nepřítelů, který byl předtím vážně ochromen masivním „preventivním“ atomovým úderem ze strany USA.

Hlas této části obyvatelstva zaznívá každodenně ze všech masmédií, které nejen ostře cenzurují články, ale plošně se dokonce uchylují k systematické manipulaci čtenářských debat a anket na svých webových stránkách.

Ani hitlerovské Německo ani stalinové Rusko neusilovalo o světovládu, ale o kontrolu nad evroasijským kontinentem. Každopádně USA s oběma těmi krutovládami spolupracovaly. Odvoz a vraždění židů a miliony dalších lidí v koncentračních táborech byly evidovány s německou pečlivostí na strojích americké IBM.

Po 2. světové válce přiklepl Truman Československo Stalinovi. Západní Čechy americké vojsko opustilo výměnou za pár berlínských čtvrtí.

Iniciativa PRO nebrání ani svobodu, ani civilizaci, ale diktaturu a barbarství. Podporuje Patriot Act ve Spojených státech, který vážně omezuje občanské svobody. Podporuje justiční černé díry Guantánamo a Abu Ghraib. Podporuje nafukující se americkou exekutivu, která pravidelně lže stále méně relevantnímu kongresu USA, americkému obyvatelstvu a OSN.

Podporuje diktátory jako pakistánského prezidenta Mušarrafu, saudského krále, ruského Putina a řadu dalších, kteří vedou svou vlastní „válku proti teroru“. Iniciativa PRO má na svých stránkách dokonce odkaz na iránského šáha, který se k moci dostal krvavým pučem, samozřejmě za podpory vlády USA.

Další zesílení agresivity USA povede jedině k ještě vyššímu počtu zbytečných obětí. Jen v Iráku je jich od roku 2006 více než 650 tisíc.

Zároveň se zvýšil počet teroristických útoků po invazi do Iráku celosvětově na sedmánsobek. Základna v ČR by tento vývoj pouze zesílila.

„Právo žádat spojenece o pomoc v případě ohrožení či napadení“ jsme měli samozřejmě i před vstupem ČR do NATO, jestli se nám žádané pomoci dostane, je však psáno na jiném listu.

Jako kdysi ve Varšavské smlouvě má i NATO princip „jeden za všechny, všichni za jednoho“ pouze na papíře, navíc nezávazně.

Spojené státy americké vydávají v současnosti na vojenské účely tolik jako všechny ostatní státy světa dohromady. Nejsou v ohrožení.

Jedině s touto větou by se dalo souhlasit: pokračuje zahraniční politika státu proti vůli občanů. Ti totiž byli většinově proti vstupu do NATO, proti útoku na Srbsko, proti válce v Iráku...

Vláda nás ještě tvrději zatahuje do nebezpečné podřízenosti

Konference občanského sdružení Vojáci proti válce o radarové základně se konala 23. února v Poslanecké sněmovně pod záštitou předsedkyně Petičního výboru sněmovny Zuzky Bebarové-Rujbrové.

Jako první na ní vystoupil sekční ředitel ministerstva obrany Ivan Dvořák, který zastupoval ministryni Vlastu Parkanovou. Jeho argumentace ve prospěch základny nepřinesla ve srovnání se známými stanovisky vlády nic nového. Předseda občanského sdružení Vojáci proti válce Jiří Bureš předložil konferenci tiskové prohlášení, v němž sdružení odmítá politiku Topolánkovy vlády. „...vláda ČR a špičky některých politických stran vytvářejí nebývalé bezpečnostní riziko pro ČR – zvýšení ohrožení bezpečnosti ČR, mezní ohrožení životů, zdraví a majetku svých občanů.“

Sociolog prof. Jan Keller pak věcně rozebral měnící se argumentaci příznivců základny a poukázal na závažné okolnosti, které příznivci tají. Politolog prof. Oskar Krejčí analyzoval projekt Národní protiraketové obrany USA ze systémového, historického a sociálně ekonomického hlediska. V početném publiku bylo mnoho lidí z „branné a bezpečnostní komunity“, bývalých aktivních důstojníků, analytiků a diplomatů. Ti v diskusi rozbili úvodní vystoupení zástupce ministerstva obrany doslova na padrť. I. Dvořák vzhledem ke svému postavení nemohl věcně odpovědět na většinu dotazů a připomínek, takže mu nezbylo než vydatně mlžít. Předsedající Z. Bebarová-Rujbrová ve závěru ocenila jeho odvahu, že na konferenci vůbec přišel. Celkově velmi zajímavý zážitek, který Poslanecká sněmovna připraví občanovi jen výjimečně.

Vojáci proti válce: vláda porušuje Ústavu ČR

Jiří Bureš připomněl zdrženlivý postoj řady států NATO a EU k americkému projektu protiraketové obrany, což lze doložit dokumenty a což se projevilo na summitu NATO v Rize i jednání ministrů obrany

v Seville. Upozornil na nedávnou notu velvyslanectví USA, podle níž vláda souhlasila, aby Spojené státy okamžitě začaly „s přípravou stanoviště“, dále se předpokládá uzavření perspektivní dvoustranné vládní dohody o spolupráci v oblasti obrany, přičemž dohody by byly „prozatímně prováděny ode dne podpisu“. Na druhé

určenou na „informační kampaň“, její skladbu a výši dosaadvních výdajů. Rozdělit prostředky mezi ty, kdo základnu podporují a ty, kdo ji odmítají.

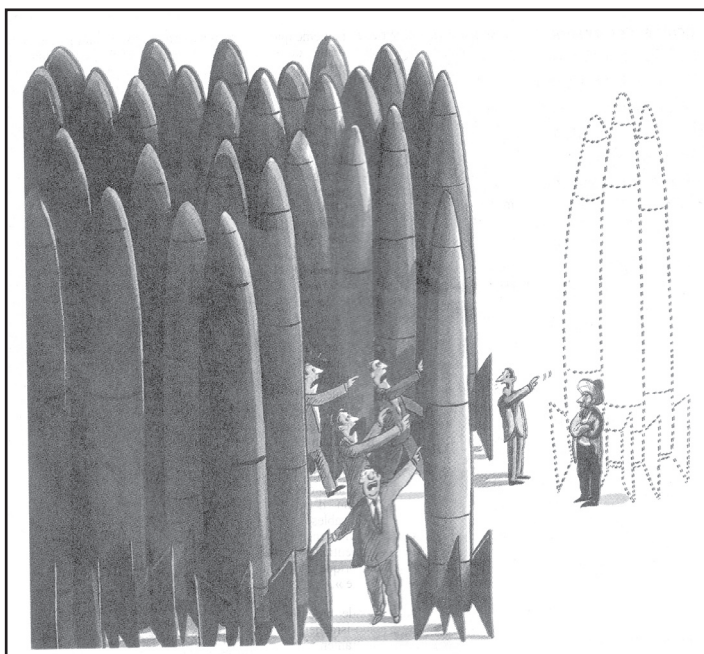
• V rámci vyvážené osvětové kampaně předložit hodnocení variant ničení základny se stanovisky nezávislých odborníků. Seznamovat českou veřejnost s následky jaderné

vcelku jednoznačně odmítnut. Byly však natolik nepřesvědčivé, že veřejnost nepřijala ani je. Tak vznikla třetí verze legitimizace základny: máme ji přijmout z vděčnosti ke Spojeným státům. Pro ty, kdo by snad chtěli vděčnost prokazovat jiným způsobem, zazněl nedávno v Mnichově v pořadí už čtvrtý argument: ten, kdo je proti základnám v Česku a Polsku, zapomněl, kdo prohrál studenou válku. Tady už ovšem nejde o vděčnost, ale o přímou a neomalenou hrozbu, konstatuje Keller. „Naši vládní politici, včetně ministryně obrany, se dnes pohybují někde mezi druhou a třetí příčkou této škály. Odhaduji, že nejpозději někdy v dubnu, květnu se od našich vládních činitelů dozvíme, že zatímco oni studenou válku vyhráli, český národ ji prohrál,“ dodává Keller.

Po kritice některých argumentů stoupenců základny uvedl Keller několik závažných okolností, o nichž se oficiálně mlčí.

1. Spojené státy se od roku 2002 oficiálně řídí vojenskou doktrínou, která připouští rozpoutání preventivních válek. V jejím rámci se nezřikají ani použití jaderných zbraní jako první. Po zkušenostech z Iráku si nemůžeme být jisti, že Bushova vláda nerozpoutá další válku pod zcela lživou a falešnou záminkou. V tomto případě bychom byli bezprostředně zataženi do konfliktu, jehož průběh bychom nemohli ani v nejmenším ovlivňovat. Pouze bychom nesli všechny jeho následky.

2. Významným aspektem celého plánu americké raketové obrany je aspekt ekonomický. Soukromé firmy mají ze zbrojení miliardové zisky, a proto mají hospodářský zájem na tom, aby se napětí ve světě spíše vyostřovalo. Spousta amerických občanů proti zájmům těchto firem protestuje. Pokud považujeme za svého spojence demokratickou

straně ministr zahraničí ČR Karel Schwarzenberg v Poslanecké sněmovně prohlásil, že ratifikace uváděných smluv by mohla proběhnout přibližně za rok, tedy na přelomu let 2007 a 2008. Ratifikace je podle Ústavy nutná, dohody se ale mají provádět už před ní. „Až tak daleko sahá demokracie uplatňovaná současnou vládou v ČR,“ píše se v prohlášení vojáků. Vojáci ve svém prohlášení přicházejí také s několika návrhy:

- Umožnit veřejnosti ve spolupráci s iniciativou Ne základnám a dalšími občanskými iniciativami a sdruženími prohlídku stanoviště – nejlépe do konce března 2007.

- Zveřejnit celkovou částku

ho útoku na Hirošimu a Nagasaki. (Plné znění prohlášení je na www.nezakladnam.cz.)

Prof. Keller: důležitá fakta se tají

Podle Kellera není jednoduché se vyjadřovat k argumentům stoupenců, protože „tito lidé tvrdí každou chvíli něco jiného a poměrně často si přitom protiřečí.“ Těsně po loňských volbách v červnu 2007 se základna prezentovala výhradně jako o prvek systému Národní protiraketové obrany Spojených států. O ochraně České republiky, či dokonce celé Evropy se vůbec nehovořilo. Tyto řeči nastoupily teprve tehdy, když byl projekt americké vojenské základny veřejností

Odpor proti radarové základně:

Ameriku, měli bychom proti šílenému plánu malých, ale ekonomicky i politicky velice vlivných skupinek, co neje-nergičtěji vystupovat. To je ten nejlepší způsob, jak vyjádřit našim spojencům svůj vděk, jak nás k tomu vybízejí vládní činitelé. Výstavba raketových systémů pouze odčerpává prostředky, které tak nutně potřebujeme na zmírnění aspoň těch nejdrastičtějších dopadů očekávaných a přicházejících globálních změn klimatu.

3. Žádná z politických stran ČR neměla ve svém volebním programu výslovně uvedeno, že bude usilovat o výstavbu cizí vojenské základny na našem území. Politici nemluví pravdu, když tvrdí, že od voličů dostali mandát i v této věci za nás rozhodovat. Nemluví pravdu politici ODS, politici KDU-ČSL, ani politici Strany zelených. „A právě skutečnost, že politici nehájí zájmy voličů, představuje, podle mého názoru, pro demokracii v naší zemi dokonce ještě větší nebezpečí, než to, jakou hrozbu představuje cizí vojenská základna v kontextu doktríny preventivních úderů pro naši národní bezpečnost.“ uzavírá Keller. (Plné znění projevu prof. Kellera je na Britských listech, <http://blisty.cz>).

Ze systémového a historického hlediska se Čes-

ká republika poprvé stává součástí globálního systému, který má zdaleka nejsilnější vojenské mocnosti zaručit celosvětovou hegemonii.

Prof. Krejčí: projekt protiraketové obrany je ekonomická černá díra

„Ten, kdo zmáčkne knoflík, nebude sedět v Evropě,“ říká Krejčí. Evropa a

skříňku stále větších hrozeb a úplně nové etapy závodů e zbrojení.

Pandořinou skříňkou by byl systém globální a kosmické protiraketové obrany také hlediska ekonomického. Projekt by se stal doslova černou dírou pohlcující stále větší množství peněz.

Podle Krejčího nám unikají dva vážné a rozporné

nosti USA nad ostatními zeměmi, zejména Ruskem. O této možnosti se vážně diskutuje např. v prestižním odborném časopise Foreign Affairs, který má velký vliv a utváření mezinárodní politiky USA. Vznikl by stav, kdy by Spojené státy mohly podle své vůle zaútočit svými jadernými zbraněmi na kohokoliv beztoho, že by se musely obávat odvet. Tak by bylo možné pod hrozbou zničení např. tlačit na Rusko v záležitostech energetických zdrojů. Podle Krejčího je to však iluze, protože Rusko se může snažit USA o získání jaderné hegemonie účinně bránit.

Druhou iluzí současné politiky USA je přesvědčení, že politický problém lze vyřešit technickými, například vojenskými prostředky. Že jde o iluzi ukazuje jasně vývoj v Iráku a na celém Středním východě.

„Proč se tak těžko dosahují dohody?“, ptá se Krejčí a za hlavní příčinu považuje intervencionismus Spojených států. „Ten ale nemusí zmizet odchodem Busha a jeho lidí,“ dodává Krejčí. (Zvukový záznam projevu prof. Krejčího a následujících diskusních vystoupení členů panelu je také na Britských listech).

RUDOLF PŘEVŘÁTIL

zejména naše země by však musela nést případné následky. Otevíráme tím Pandořinu

rysu současné politiky USA. Zdá se, že ve Washingtonu dnes věří v možnost dosáhnout trvalé jaderné nadřaze-

Matky, blýská se nám na nečasy

Petr Nečas, ministr práce a sociálních věcí za ODS, si s letošním jarním úklidem pospíšil. Jako dobrý odesák chce vyházet ze svého resortu sociální dávky, které ČSSD teprve od ledna zavedla.

Ještě velice dobře si pamatují, jak po celou dobu loňského vládní-bezvládní ODS v boji o voliče slibovala, že na zvýšený rodičovský příspěvek a porodné nesáhne.

Jen co se ale Nečaso-va zadnice pevněji zabořila do ministerského křesla, začal jednat v duchu pravicové tradice a na sliby zapomněl. Už v dubnu chce předložit vládě návrh změny vyplácení obou zmiňovaných dávek. Již od září by nový zákon mohl platit. ODS tak vráží podpásovku nejenom svým voličům.

Vráží ji především ženám na mateřské dovolené, které si podle nových finanč-

ních podmínek už začaly plánovat budoucnost.

Státní kasa je prý prázdná a ODS se rozhodla snížit schodek v rozpočtu hrábnutím do sociální sféry, aby mohla dále snižovat daně. Kde jinde vzít chybějící finance než tam, kde se předpokládá nejmenší odpor a vše pravděpodobně projde potichoučku.

Nečas se rozhodl omezit příspěvky ženám. Právě ty jsou v tomto státním už beztak málo vidět i slyšet, přestože na dravou a konkurenční politiku na trhu práce doplácí nejvíce.

Přestože Nečas hovoří o škrtech pro rodinu, z běžné praxe víme, že rodina dnes stojí na finančně podhodnocené a především kvůli mateřství znevýhodňované ženě.

V Česku panuje vysoká rozvodovost, a tak téměř 20% rodin je tzv. neúplných. V drtivé většině jsou tyto ro-

diny závislé na nízkém platu matky samoživitelky.

Nečas chce zavést tzv. třírychlostní rodičovské příspěvky. Výše příspěvku se bude pohybovat podle délky mateřské dovolené, pro kterou se žena dopředu rozhodne. Jedná se o dva, tři nebo čtyři roky. Pakliže z dítětem budu chtít nebo ať už z jakýchkoliv důvodů budu muset být doma všechny čtyři roky, budu mít nárok na nejmenší dávky. Z mého pohledu je tento krok dalším důkazem znehodnocování postavení ženy a malé prestiže, které se jí v našem státě dostává.

Díky, Petře, za ten krásný dárek k MDŽ. Díky za to, že sis aspoň jednou za rok vzpomněl, že existujeme, a žeš nám připomněl, jaká je naše hodnota.

Mám pocit, že mou životní chybou bylo, že jsem se narodila s dělohou. Možná

máš ale pravdu. Měla bych přehodnotit svůj vztah k dítěti a flexibilně se přizpůsobit tržní době. Namísto, abych z něj vychovávala zdravého a spokojeného člověka ukončím mateřskou co nejdříve.

Nastoupím do práce a na hlidání syna si najmu paní z Ukrajiny. Té vychovává její děti doma na Ukrajině někdo jiný. Vlk se nažere a koza, státní rozpočet, zůstane celá.

V úvahu připadá ještě jedno řešení. Abych už nemusela nikdy řešit dilema mít děti vs. chcípnout hlady (dilema dětí vs. kariéra se ani neodvažují zmiňovat) zkroutu na minimum rozpočet na pleny, jídlo a oblečení pro syna a za pár let si za ušetřené peníze nechám mezi nohy našít ptáka. Nejlepší modrýho.

HELENA FRANKE, dosud ještě žena na mateřské „dovolené“

Vicenza: karneval kočožroutů

Podle bedekrů je Vicenza okresní město v regionu Veneto, Benátsko. Má 150 000 obyvatel a leží na úpatí Alp a vinic. Její historické centrum a blízké vily architekta Palladia jsou světovým dědictvím UNESCO.

Co se týče kuchyně, tak místní specialita je upečená kočka.

Pozorný turista si všimne, že ze starobyklých hradeb nezůstalo než pár cárů zdí, ale také si všimne hradeb novodobých: jedná se o kasárny, které se ve Vicenze hojně vyskytují. Pro pečlivost čísel se jedná o 1,7 km² v okruhu 2 km od Piazza dei Signori, hlavního náměstí města. Tyto kasárny, hlavně amerických vojsk, ale také Evropské policie, zejí jako nedostupné ostrovy uprostřed města se svými vysokými a šedivými zdmi, vrcholící v několika řadách ostnatého drátu a monitorujících kamer. Aby vše mělo ten správný vojenský nádech, ohraničení kasáren je jižštěno vojáky v plné polní, připravených odehnat samopalem místní grafitáky od nedotčených zdí.

Bushova administrativa si ale přeje ještě zvýšit tuto vadící přítomnost. Má totiž v plánu rozšířit či vlastně postavit novou základnu pro výsadková vojska: nynější civilní letiště Dal Molin má být změněno na vojenské a mají se stavět nové vojenské infrastruktury. Výsledek je nová základna o 1,3 km², s vojenským letištěm jen 1,5 km od Pizza dei Signori. Základny ve Vicenze by měly sloužit jako odpichovací můstek pro operace USA na Blízkém východě a v Afghanistanu, jak se stalo již při válce v Iráku: tehdy 173. výsadková brigáda byla z Vicenze poslána na sever Iráku pro posílení kurdských vojenských oddílů.

Projekt byl schválen Berlusconiho vládou, primátorem Hullweckem, který je znám ještě ze svého mládí pro své sympatie k Hitlerovi, a i Romano Prodi z Bukurešti nadiktoval, že základna se postaví a basta. Berlusconi spolu s Hullweckem projekt tajili, ale díky neobratným jednáním americké generalisty na radnici vše prosáklo na veřejnost.

V městě tudíž vzniklo hnutí proti základně No Dal Molin, které má masovou podporu místních obyvatel různých politických názorů: od marxistické levice až po benátské separacionisty, vyjma fašistů ovšem.

„Vicenza byla před tímto hnutím takovým klidným a ospalým městem. Každý, aspoň se mi tak zdálo, chodil do práce, z práce domů za rodinou, během volných chvilích se lidé chodili dívat do vitrín obchodů, během víkendu se

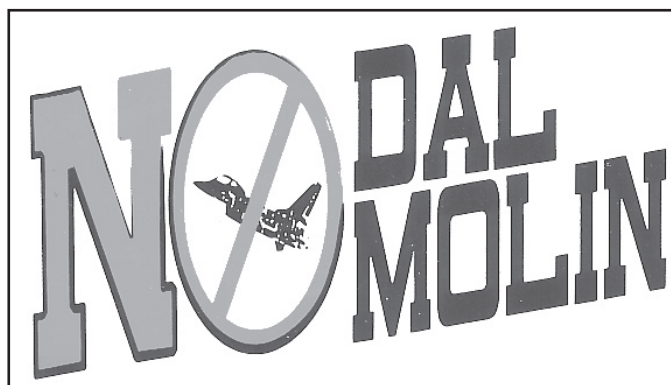
se stalo přelomovým jak pro město tak pro celou Itálii. Ve městě dokázalo mobilizovat velké množství obyvatel. Ti mnohdy přicházeli a přicházejí do hnutí nikoliv jako jednotlivci či jako zástupci různých organizací, ale často s doprovodem známých a příbuzných. I díky tomu, že Vicenza není až tak velká, aktivisté dokázali vytvořit velice hustou síť proti základně ve městě. Hnutí se stalo navíc taky místem společenského života, kde se scházejí přátelé a aktivisti

onářů středo-levicových stran pozastavila vlastní členství a funkce.

Díky boji ve Vicenze, se oživilo i mírové hnutí v Itálii a marxistická levice, která je jádrem takového hnutí. Mírové hnutí se znovu dalo do pohybu a provedlo mobilizaci na demonstraci 17. února. Hlavně ze sebe svrhlo tíhu pocitu „spřátelené vlády“ (Prodiho vláda totiž slíbila, že bude mít za cíl mír, a změnit zahraniční politiku) a dokázalo se proti takové vládě postavit v ulicích. Největší rozpory prožívají levicové strany, jako Rifondazione Comunista, které sice masově svolávají na demonstrace proti základně, ale nemají odvahu hlasovat proti vládním úmyslům v parlamentě.

Marxistická levice vidí v obnoveném hnutí proti základně nový začátek sociálních bojů, jako oproštění se od pouta vládní zodpovědnosti a možnost důsledného boje proti nerovnosti v celé Itálii. Nepřekvapuje tedy, že mnohé odbory jako COBAS či CUB, vyhlásily na 17. generální stávkou. Je si také vědomá, že je nutné nabídnout alternativu jednostranné politiky Prodiho vlády, která se stává filo-americká: dalším náznakem tohoto kurzu je prodloužení mise v Afghanistanu do roku 2011. I díky Afghanistanu si levice předvezla společnou aktivitu s hnutími proti základně ve prospěch rozpuštění NATO.

Jak již bylo řečeno, vyhlásilo hnutí No Dal Molin na 17. února demonstraci s pochodem. Samozřejmě se přidala hnutí z celé Itálie a také Iniciativa Ne Základnám, která byla zastoupena Janem Tomášem a mnou. Protože bylo jasné, že do města dorazí desítky tisíc demonstrantů, vláda se snažila demonstraci kriminalizovat: ve středu 13. února byla v blízké Padově odhalena buňka Rudých brigád s 15 členy, z nichž 8 bylo zapsáno

šlo do restaurace. Samozřejmě každou neděli se nesmělo chybět na mši. Jinak se řešilo, že peněz je stále málo, že silnice jsou děravé a takové věci. Vicenza byla takové uzavřené město, kde si každý hlavně hlídal vlastní zájmy a nehleděl moc na ty společné, o politiku se zajímal jen okrajově v hádkách u karet. Samozřejmě takový nebyl každý, ale podle mě tak byla většina.

S hnutím No dal Molin se něco ve městě změnilo, lidé se začali více zajímat o své okolí a více vnímat nedostatky všech těch kasáren tady kolem, lidé se více vymanili z okruhu rodin a přátel, vrátili se, mnozí vlastně poprvé přišli, do společenského života,“ popsala mi jedna z aktivistek situace ve městě. Podobně mluvili i jiní aktivisti a během jejich popisu jsem začal pochytovat zda mluví o Vicenze či o Praze.

Hnutí No Dal Molin

i pro pobavení, popovídání si, vznikl tudíž nový prostor společenské agregace mladých, starších a starých, prostor, který neslouží jenom cíli nezákladnám, ale sám vytváří komunitu spřátelených osob. Je to umožněno i tím, že poblíž letiště No Dal Molin si aktivisté postavili stan, kde se dennodenně schází a kde je neustále někdo na stráž: proto ho nazvali presidio permanente - nepřetržitá posádka. Navíc tam svolávají konference, organizační schůzky, táboráky a různé zábavy. Mnozí obyvatelé Vicenzi se cítí Prodim zrazení a vyzývají ho jen k důslednému dodržování programu jeho koalice. „Já jsem Prodiho volil, ten jeho program nebyl zas tak špatný... Měl by si uvědomit, že zvítězil jen o 25,000 hlasů a že zvítězil díky programu,“ řekl mi místní aktivista. Jako reakce na Prodiho souhlas k rozšíření si navíc řada funkci-

v levicových odborech FIOM-CGIL. Den poté ministr vnitra Amato pronesl v Poslanecké sněmovně, že „ve Vicenze se mohou spojit všechny násilné skupiny proti státu,“ a jeho kolega vicepremiér Rutelli vyzval policii k tomu, aby násilně zasáhla proti demonstraci při nejmenším náznaku neklidu. Radnice nechala zavřít školy, ačkoliv demonstrace začínala až po konci vyučování, do Vicenze bylo posláno 1500 policistů a v novinách se šířily fámy o teroristických útocích. Jen místní komora maloobchodníka doporučila svým členům nechat obchody otevřené pro masový příliv nakupujících.

17. února byl krásný slunečný den. Demonstrace začala o hodinu dříve, ve 13.30h, protože místo shromáždění bylo již plné demonstrujících. Na začátku průvodu byli místní s celými rodinami, děti měli karnevalové masky a fkačky, každý si donesl buď píšťalku, staré hrnce nebo hudební nástroj, někdo besedoval s ostatními na křižovatkách, jiní si jen užívali pestrobarevnosti demonstrujících. Vičenští dokázali vytvořit pestrobarevný karneval jako odpověď na hrů-

zy války a fámy vlády, a jasně vyjádřili, že chtějí město a svět kde se dá dobře a vesele žít, že se nenechají naštvat či vystrašit vládními a mediálními strašidly. Atmosféra obrovského maskárního průvodu byla také dotvořena tím, že bylo

úlohu sehrály také ženy, které si vydobýly plnoprávný společenský prostor s muži, a tvořily první řady demonstrace. Tento karneval byl ukončen dědicem středověkých šašků, Dariem Fo, který ve svém vystoupení na jevišti ironizoval i o své

ale všichni se ptali „co dál?“. U táboráku mi kladli i otázky společné spolupráce s Českou republikou, chtěli vědět, zda zůstaneme jen u bratrských navštěvování se, či se posuneme dál, ke konkrétnějšímu cíli, naší spolupráci. Ale nemohl jsem jim nijak odpovědět...

Před kočkožrouty je tedy teď trochu nejasná budoucnost, už protože politická situace se nevyvíjí nijak příznivě. Prodiho vláda sice podala demisi, protože její zahraniční politika nedostala důvěru. Chybějící hlasy ale nebyli z řad levice: postavili se proti ní doživotní senátoři pravicového zaměření, kteří chtějí více filoamerickou politiku. Po demisi Prodi dal koalici 12 podmínek pro jeho setrvání v premiérském úřadě: ty jednoznačně posilují úlohu premiéra a nechávají jen na jeho vůli

dialog s místními hnutí. Tato vůle se projevila jasně v Prodiho komentáři o 170 tisícové demonstraci: „Ve Vicenze se vlastně nic nestalo, nebude to mít žádný vliv na vládní politiku.“

JAKUB HORŇÁČEK

vidět jen minimum policistů. Ačkoliv atmosféra byla trochu lehčí, odhodlání bylo obrovské: místních lidí bylo asi 40,000 a celkem manifestace čítala asi 170,000 demonstrantů, každý ušel zhruba 7 km trasy průvodu a poslední demonstrující došli nakonec až kolem 19. hodiny. Důležitou

manželce, senátorce France Rame. Demonstrace skončila koncertem a radováním se, bez jakýkoliv incidentů a nepořádků.

Den poté jsem navštívil jako zástupce Iniciativy Ne Základnám, presidio permanente No Dal Molin. Místní aktivisté byli velice unaveni,

Nebude vidět slunce

Letiště Andrea Dal Molin je civilním letištěm Vicenzy. V jeho blízkosti jsou různá sprotovnní zařízení a také se tam buduje nová vilová čtvrť. To vše má být pohlceno novou vojenskou základnou USA a NATO.

Nová základna má sloužit jako zázemí vojáků, kteří se chystají nebo se vrací z fronty. Jedná se hlavně o parašutisty a těžké mechanizované síly US Army. Podle aktivistů hnutí No Dal Molin, se tak město vlastně stane součástí fronty. Znamená to nejen zvýšení bezpečnostních rizik ze stran protivníka, ale také ze stran vojáků, kteří se navracejí z fronty v zbídačeném psychickém stavu a mají problémy soužití s civilní společností. Navíc by se tak Vicenza stala skoro nepostradatelnou součástí vojenské mašinérie USA

a NATO, proti čemuž aktivisté rezolutně vystupují. Nedokážou také pochopit, jak vláda Prodiho, hlásící se k mírové politice, může s takovým projektem souhlasit. Přes všechny informační šumy totiž vyšlo najevo, že Prodiho vláda souhlasila s umístěním základny. USA na Prodiho vládu totiž tlačily, aby urychleně rozhodla o budoucnosti bez jakýkoliv konzultací s parlamentem a místním hnutím. Americký velvyslanec Spogli to odůvodnil tím, že americký Senát měl schvalovat finance na budování základny a bylo

třeba rychlé odpovědi.

Nová základna pohltní také asi polovinu rezerv vody okresu Vicenza a dalších oblastí. Sama základna spotřebuje vodu za 75 tisíc obyvatel, ačkoliv v ní bude sloužit asi 2000 vojáků. V celé Itálii je problém vody klíčový v posledních letech, se již tak vážný problém ještě zhoršil díky globálnímu oteplování. Není výjimkou, že v některých regionech je voda v létě dostupná jen 5 až 7 hodin denně. Základna se tedy jeví nejen jako důležitá součást válečné politiky USA a NATO, ale také jako obrovský

žrout vzácných zdrojů.

Ve městě je ale taky řada lidí, kteří proti základně nebojují. Řada z nich totiž doufá, že si na stavbě základny vydělají. Nejdůležitější z těchto lidí je jeden z největších výrobců vína v Itálii a prezident několika bank Giovanni Zonin. Zonin, spolu s mafií, financoval také výstavbu základny USA a NATO v Sigonelle na Sicílii. Dnes má možnost nejen dát znovu úvěr USA, ale také začít tam vyvážet svá vína. Zonin ale není jediný a proto hnutí No Dal Molin vyhlásilo proti takovým podnikatelům

bojkot. A jak vše vlastně začalo? „Je až směšný, ten náš začátek, ale ti boháči co mají vily v blízkosti, kde chtějí postavit základnu. Viděli projekt na radnici a všimli si, že jim před

okny vyrostle zeď vojenských budov, vysoká asi 25 metrů, a oni už neuvidí na zahrádce ani Slunce,“ řekl mi Raniero Germano, z odborů CUB a jeden ze zakladatelů hnutí No Dal Molin. „Nicméně hnutí nejde o

urbanistickou podobu základny, je to záležitost míru a války a také sociální rovnosti. Vadila by nám, i kdyby byla o kilometr nebo dva dále od centra“, dokončil Raniero. Lze říct, že v boji proti základ-

ně se tak mísí různé prvky: boj o mír, o vlastní území pro život a o vzácné zdroje, jako například voda.

JAKUB HORŇÁČEK

Irácký efekt

Čtyři roky po americké invazi Iráku nadešel čas se zamyslet nad důsledky tohoto činu na světovou bezpečnost. Především veškeré argumenty opravňující invazi Bushovou administrativou se ukázaly jako zbraně hromadného klamání, eufemisticky řečeno omyly.

Panuje shoda, že zbraně hromadného ničení v Iráku nebyly, protože je USA nenašly a sami si je vymyslely, a že spojení Usámi bin Ládina s dřívějším iráckým režimem je také jen výplod fantazie. Bushova administrativa se nyní ohání dvěma argumenty pro legitimizaci invaze: první je, že teroristické akce by byly početnější bez útoku na Irák, a že se počet teroristických útoků od invaze zmenšil, protože ta dala těžkou ránu takzvanému teroru. Administrativa nepodařila ale žádné údaje na podporu takových tvrzení, ale v informační zprávě z dubna 2006 se může číst: „Irák se stal oslavovanou kauzou pro teroristy a vytváří novou generaci teroristických leaderů a bojovníků“.¹

Ve studii Bergena a Cruickhausena pro NYU School of Law je podán ucelený obraz o stavu teroristických útoků ze strany sunit-

ských extrémistických skupin nebo sympatizantů Al-Kajdy (džihádisté), vyjma palestinských útoků kvůli zvláštnímu postavení palestinských bojovníků proti Izraeli jako dlouholetému agresorovi, okupantovi a utlačovateli. Autoři srovnávají dva časové úseky: od 11. září do března 2003 a od dubna 2003 do roku 2006.

Po vtrhnutí do Iráku se na celé zeměkouli událo o 603% teroristických útoků více, při kterých bylo zabito o 237% více civilistů. Pokud se nezapočítává Irák tak je nárůst atentátů o 265% a obětí o 58%. Pokud se vynechá taky Afghánistán (v Iráku a Afghánistán se děje 80% všech atentátů na zemi) tak nárůst je o 35% atentátů více s 12% více mrtvých. Protože ale Bush jasně prohlásil, že ho zajímá jen bezpečnost Ameriky a věrných spojenců, tak je zcela oprávněné mu vytknout, že jeho politika

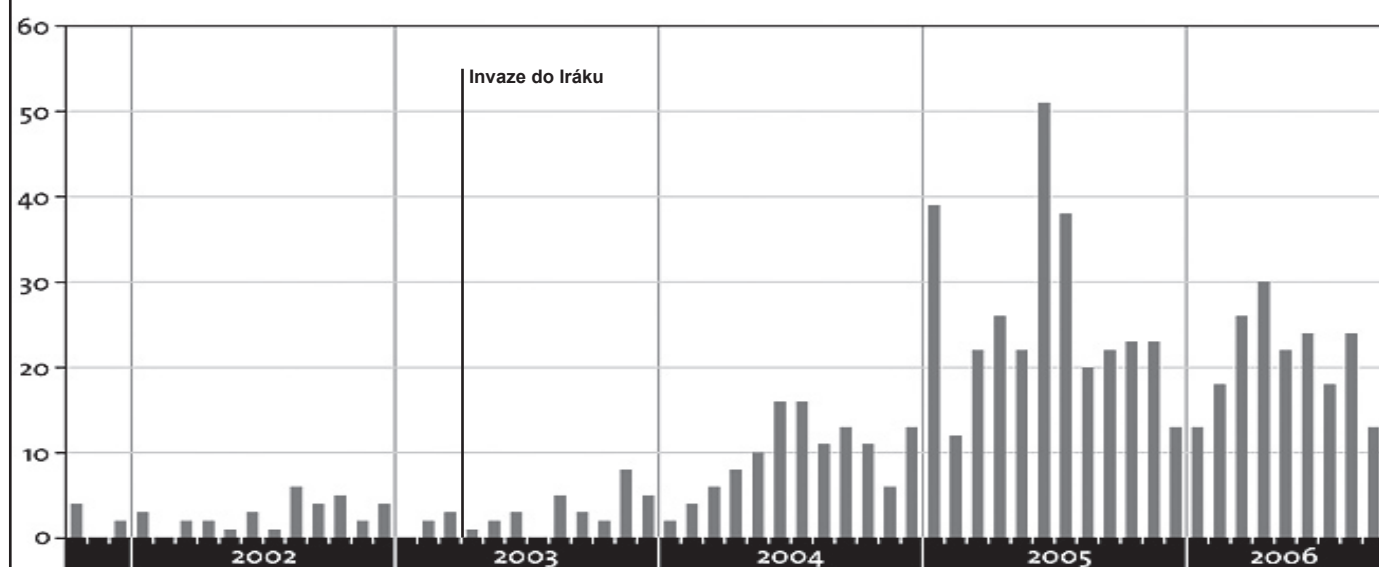
atentáty zvýšila o 25% a oběti o 9%.

Nicméně celková atmosféra, týkající se teroru po invazi, není dána jen počtem obětí: invaze velice zhoršila oblibu USA mezi obyvatelstvem umírněných arabských zemích. Velké množství obyvatel těchto zemí přestali USA důvěřovat nejen kvůli neoprávněnosti invaze, která je pokládána za neoprávněnou agresi, ale také protože vystavila tyto země přílivu uprchlíků a dostala je do politicko-ekonomických potíží. Například v Libanonu před útokem na Irák důvěřovalo USA 30% lidí, ale po invazi to bylo jen 15%. Taková situace samozřejmě terorismu pomáhá: někteří mladí jsou více motivováni pro vstup do služeb terorismu, nábožensky extremistické skupiny mají větší vliv a obyvatelstvo v lepším světle vidí terorismus, jakožto odpor proti okupaci.

Právě po útoku na Irák se mnohé náboženské skupiny radikalizovaly tak, že ve srovnání s nimi se i Usáma bin Ládín zdá umírněnější. Tyto skupiny vidí v USA a jejich spojencích novodobé křižáky, kteří bezdůvodně zanáší násilí do islámského světa.

Zhoršila se i bezpečnostní situace islámských zemích: právě ty pocítily nejvíce růst teroristických akcí. Počet atentátů totiž vzrostl o 445% a oběti dokonce o 783%. Jako příklad lze uvést Saudskou Arábii, kde se mezi 11. zářím a březnem 2003 nestali žádné atentáty ze stran džihádistů, místo toho po invazi se jich podařilo 12. V Afghánistánu je podobná situace: první teroristické akce proti civilnímu obyvatelstvu se odehrály až v září 2003 a od té doby se jich stalo 219 s 802 oběťmi. Talibán také převzal z Iráku taktiku sebevražedných útoků.

Počet smrtelných útoků džihádistů po celém světě

Samozřejmě Irák má i svoji propagandistickou váhu: mnohé akce jsou zdokumentovány a kolují po internetu, jakožto propaganda hrdinství bojovníků proti okupantům.

Do Iráku se dostalo také určité množství za-

hraničních bojovníků, ale ne všichni přijeli do Iráku zemřít. Někteří se vrátili do svých domovských států a tam pokračují aktivity ve prospěch teroru: do Jordánska se vrátilo asi 300 bojovníků a děje se tak i v evropských zemích a v USA. Teror díky irácké

zkušenosti tak vytváří novou síť vycvičených bojovníků.

Celkově vzato, ukazují statistické údaje (viz graf) i trendy teroru, že politika USA skrz válku v Iráku jednoznačně aktivity teroru podnítila. I v tomto případě se jeví irácká válka jako naprostě

selhání, vytvářející jen násilí a chudobu.

JAKUB HORŇÁČEK

Poznámky

¹ http://www.motherjones.com/news/featurex/2007/03/iraq_effect_1.html

Čtyři roky teče krev Iráku

Už čtyři roky se skoro každý den opakuje ve zpravodajství stejná zpráva. Možná že se pro některé již stala samozřejmostí, rutinou, která neznepekují ani nevede k zamyšlení.

Boje v Iráku pokračují, umírají další a další vojáci a civilisté.

17.3. 2003 vtrhla armáda USA se spojeneckými vojsky do Iráku pod záminkou odvrácení nebezpečí jaderného zbrojení v Iráku. Operace Iraqi Freedom měla svrhnout totalitní režim Sadama Husajna a nastolit demokracii.

Ve skutečnosti se jednalo o již dlouhou dobu plánovanou akci. Irák byl, hned po Afghánistánu, na tanečním pořádku J.W. Bushe a tak chybělo jen vyzvání k

tanci. Přestože Bush vyhlásil své vítězství již dva měsíce po invazi, do současnosti v zemi zemřelo více než 3000 amerických vojáků a 650 tisíc civilistů.

Stažení okupačních vojsk nepodniklo ani nepotvrzení původní Bushovy záminky bezpečnostními komisaři OSN. Ti v Iráku nenašli po jaderných zbraních ani památku. Jak by také mohli? To ale texaskému kovbojovi nevadí, protože jeho hlavní cíl, zabořit se jednou nohou do naftou nasáklé irácké půdy byl už splněn.

Přestože podpora americké invaze ve světě i v USA značně klesá, americký senát nedávno schválil posílení vojenských sil o dalších 22 tisíc vojáků. Někteří evropští spojenci opustili Bushe již v minulosti (většinou díky tlaku veřejnosti na domácí politiky). Velká Británie se chystá redukovat počet vojáků v průběhu tohoto roku. To ale Bushovi nevadí. Ropa je i dál na východě, například v rozlehlém Iránu, který nese na seznamu darebáckých států číslo tři. A záminka? Stejně vylhaná jako v případě

Iráku, ale vzhledem k zaostalosti iránského jaderného výzkumu ještě absurdnější. Vylhané nebezpečí Iránu slouží dokonce jako záminka pro vybudování protiraketové základny a radaru USA v Polsku a v Česku. Dne 17. 3. 2007 se budou konat po celém světě protestní akce na vyjádření nesouhlasu s iráckou okupací a se zahraniční politikou USA. Zapojte se do protestů i Vy a přijďte

HELENA FRANKE

Protiválečné protesty a matematictí mágové

24. února proběhla v Londýně demonstrace proti válce v Iráku. Svůj postoj k masakru, kteří někteří nestoudní vytrvalci stále ještě nazývají „rozšiřováním demokracie“, vyjádřilo na 100.000 lidí.

Podle zpráv organizátorů to byla největší a nejživější demonstrace v Británii od počátku invaze. „Máme plné zuby vlády, která je tak závislá na válečné droze, že ji šíří z Afghánistánu do Iráku, Somálska a Libanonu. Teď chtějí zaútočit na Irán. Pokud to udělají, budeme v ulicích, a bude nás ještě více. Budeme demonstrovat a budeme aktivní, dokud ty války neskončí.“, bouřila například ve svém projevu koordinátorka „Koalice zastavme válku“ Lindsay German.

Pozoruhodná je

ovšem manipulace zpráv policie s počty demonstrantů. První číslo, které policie vydala, bylo 2 až 3 tisíce lidí na akci. Po protestech byl odhad rychle zvýšen na deset tisíc demonstrujících a to také přejala veškerá média.

Jenže jen počet samotných transparentů, jež na počátku demonstrace rozdaly lidem stěžejní organizátoři, např. skupiny Koalice zastavme válku nebo Kampaň pro nukleární odzbrojení (CND), byl větší než deset tisíc! Mnoho dalších transparentů pak rozdaly další skupiny. Na jakékoli fotografii z demonstrace je pak možno vidět, že počet lidí, jež nese transparent je mnohem menší než počet lidí, jež transparent nenese (poměr cca 1 : 5 – 10. Můžete se přesvědčit sami. Na adrese <http://tinyurl.com/3x5u2x>

[com/3x5u2x](http://tinyurl.com/3x5u2x) můžete shlédnout video z demonstrace a projevy řečníků, např. matky zabitého vojáka Rose Gentle či poslance za protiválečnou koalici RESPECT G. Gallo-waye).

To není poprvé. Nejprovařenější příklad z Británie je policejní odhad účastníků největšího protiválečného protestu v historii 15.2.2003. Londýnskou demonstraci proti invazi do Iráku, u níž dnes činí nejstřízlivější odhady 750.000, přičemž někteří odhadují až dva milióny v ulicích, změřilo zprvu sokolí oko policejního oficíra na 70.000 lidí.

Tato zkušenost je

aktivistům Iniciativy Ne základnám povědomá. Česká televize je například schopna a ochotna počet protestujících i několikanásobně snížit. Třeba na cca tisícové demonstraci proti základnám před úřadem vlády 13. února hlásila některá média neuvěřitelné číslo 200 lidí (srovnat vstupy televizí a záběry z kamer organizátorů si můžete na <http://www.nezakladnam.cz/index.php?id=118>). Čím to, že jsou policie a etablovaná média na celém světě stejná?

S použitím zahraničních materiálů,

MARTIN ŠAFKEK

Informace o protestech proti základnám v ČR:

www.NEZakladnam.cz

Americká strategická katastrofa

Pod tímto názvem uveřejnil únorový Le Monde Diplomatique obsáhlý článek, jehož autorem je Hicham Ben Abdallah El Allaoui, zakladatel Institutu pro soudobá studia Severní Afriky, Středního Východu a Asie na Princetonské univerzitě, mezinárodní pozorovatel dvou voleb v Palestině roku 1996 a 2006 a bratranec marockého krále Mohammeda VI. Článek je inspirován přednáškou Allaouiho na Kalifornské univerzitě 29. ledna. Vybíráme z něj:

Prezident George W. Bush neochvějně posiluje vojenskou intervenci v Iráku a chce se pustit do Íránu. Nic ho nepřimělo ke změně kurzu, neúspěch jeho armády, odmítnutí americkými voliči, ani opozice značné části zahraničních vlád.

Po íránské revoluci roku 1979 byli někteří američtí politikové zlákáni myšlenkou na využití islámských sil proti Sovětskému svazu. Podle této teorie, kterou vypracoval Zbigniew Brzezinski, existuje „krizový oblouk“ táhnoucí se od Maroka po Pákistán, v němž lze k zadržování sovětského vlivu mobilizovat „oblouk islámu“. Nemohl by se íránský fundamentalismus stát katalyzátorem muslimského povstání v „měkkém podbřišku“ Sovětského svazu?

V následujícím období Spojené státy kolísaly na Blízkém východě a ve Střední Asii mezi několika politikami. Měly pouze dva cíle, vítězství ve studené válce a podporu Izraele, ale používané prostředky a podporované státy se měnily, občas rozporným způsobem. Spojené státy oficiálně podporovaly Irák ve válce proti Íránu (1980 – 1988), ale současně daly svolení k dodávkám izraelských zbraní Íránu. Izrael tehdy považoval za svého hlavního nepřítele laický arabský nacionalismus a na okupovaných územích podporoval Muslimské bratrstvo jako protiváhu Organizace pro osvobození Palestiny. Vrcholem této strategie bylo spojenectví Washingtonu se Saudskou Arábií a Pákistánem, jež umožnilo v 80. letech vytvoření mezinárodní armády

džihádu k boji proti Sovětskému svazu v Afghánistánu.

Roku 1990, když mizel Sovětský svaz, vybuřovaly Spojené státy mezinárodní koalici k vyhnání irácké armády z Kuvajtu. Na výzvu opírající se o mezinárodní právo a rezoluce OSN odpověděly arabské státy od Sýrie

Nebo bychom si možná přáli účast některých islámských fundamentalistů? Jak dlouho bychom museli zůstat v Bagdádu, abychom takovou vládu udrželi? Co by se stalo po stažení amerických sil? Jak velké ztráty by mohly Spojené státy akceptovat při snahách o zavedení stability? Podle

nebraly v úvahu tužby arabských a muslimských národů. Prováděly se různé politiky, ale vždy z důvodů spojených s jinými zájmy. Dobře to dokládají rozpory a zvraty politik ve vztahu k Iráku, Íránu, šíitskému a sunnitskému fundamentalismu, ideologii džihádu, diktatuře, demokracii, absolutní

monarchii, Jásirovi Arafatovi a OOP, izraelským koloniím a „mírovému procesu“ atd. Spojené státy se mobilizovaly pro své vlastní cíle – ať to bylo zajištění zásobování ropou, vítězství ve studené válce, potvrzení vlastní hegemonie nebo podpora Izraele – a jakmile byl některý z nich dosažen, „zapomněly“ na všechny starosti Arabů a muslimů, na něž se odvolávaly, aby získaly jejich podporu.

Nic není urážlivějšího pro arabský a muslimský svět než ona slavná odpověď pana Brzezinského tři roky před 11. zářím 2001. Na otázku, zda nelituje, že americká pomoc umožnila vznik džihádistského hnutí, aby vyprovokovala sovětskou invazi do Afghánistánu, Brzezinski odsekl: „Litovat čeho? (...) Co je nejdůležitější z hlediska světových dějin? Tálibové nebo pád sovětského impéria? Nějací rozdráždění islamisté nebo osvobození střední Evropy a konec studené války?“ [Le Nouvel Observateur, Paris, 15.-21.1.1998.]

To je terén, na němž se odehrály události posledních pěti let „jež změnilý svět“ – od útoků 11. září až po invazi do Iráku a jeho okupaci. V roce 2003 by byl jediným možným americkým „vítězstvím“ [v Iráku] rychlý přechod ke stabilnímu, sjed-

po Maroko kladně. Dostalo se jim ujištění, že nejde pouze o záchranu spřátelené ropné monarchie. Jakmile bude obnovena suverenity Kuvajtu, měly být uskutečněny všechny rezoluce OSN včetně těch, jež požadovaly odchod Izraele z okupovaných území.

Arabští pěšáci Washingtonu

Přes různé tlaky americká administrativa rozhodla, že režim prezidenta Saddáma Husajma nebude svržen. „Ke svržení Saddáma (...) bychom museli použít vojenskou sílu. Jakmile bychom se zbavili Saddáma Husajma a jeho vlády, museli bychom nastolit novou vládu. Ale jakého typu? Sunnitskou nebo šíitskou vládu, kurdskou vládu nebo baasistický režim?

mého názoru (...) bychom se dopustili chyby, kdybychom uvázli v irácké bažině. A napadá mě tato otázka: Za kolik dalších ztrát stojí Saddám? Odpověď zní: za zatraceně málo.“ [<http://www.washingtoninstitute.org/templateC07.php?CID=55>] Tento zdrženlivý názor měl tehdejší ministr obrany Richard Cheney. Současný viceprezident Spojených států...

Ti, kdo tehdy vřele doporučovali „změnu režimu“ v Bagdádu, [se ale] zorganizovali v nátlakovou skupinu, z níž vyšel Projekt pro Nové Americké Století, a systematicky budovali politickou podporu pro budoucí útok na Irák jakmile k tomu budou vhodné podmínky.

Spojené státy po všechna tato desetiletí nikdy

nocenému a demokratickému státu, neteokratickému a především ne okupovanému. Byla to velmi riskantní sázka a byla ztracena. Podle jednoho amerického generála ve výslužbě [William E. Odoma] jde dokonce o „největší strategickou katastrofu v dějinách Spojených států“. Tato porážka je nezvratná.

Výhercem je podle všeho Írán. Americká strategie zrušení armády a baasistických struktur iráckého státu zbavila Teherán tradičního nepřítel, zatímco důvěra Američanů v šiitské kleriky pomohla spojencům Íránu uvnitř Iráku. Washington tak posílil právě ten stát, proti němuž zamýšlel bojovat.

To má vážné důsledky jak pro Spojené státy, tak pro celý arabsko-muslimský svět. Laický a levicový arabský nacionalismus, jenž určoval ideologický rámec odporu proti nadvládě Západu, postoupil své místo [konzervativním] islamistickým proudům. Západ tuto změnu paradigmatu v minulosti občas podporoval. Dnešní americký debakl v Iráku poskytuje Teheránu další příležitosti, aby převzal pochodeň arabského nacionalismu pod praporem islámu.

Islámská republika má v ruce velké trumpfy: může usnadňovat nebo komplikovat situaci amerických vojsk, napomáhat porážce Izraele v Libanonu díky svým spojencům v Hizbaláhu, může dokonce nabídnout pomocnou ruku Palestincům prostřednictvím své podpory Hamásu. Její vliv sahá až do ropných oblastí Zálivu a Saudské Arábie se šiitskou většinou. Navíc má možnost vyplnit nesmírně regionální mocenské vakuum způsobené zničením iráckého státu, ovlivňovat izraelsko-palestinský konflikt a dokonce měnit samotnou povahu sekulárních vztahů mezi šíity a sunnity.

Hrozby Spojených států a Izraele, zejména vojenské, pouze dále zvyšují strategický význam Íránu a zvýraz-

ňují jeho postavení předvoje odporu arabsko-muslimského světa. Tím spíš, že Washington a Tel-Aviv se zmítají v rozporu: jsou přesvědčeni o nutnosti vojenského zásahu, ale vědí, že se musí omezit pouze na letecké údery a operace speciálních jednotek. Takový útok ovšem nemůže režim zničit, právě naopak. Je to důvod, proč americký prezident a viceprezident zvažují použití jaderné zbraně? [<http://www.antiwar.com/orig/hirsch.php?articleid=9255>] Je jisté, že takové dobrodružství by mělo nedozírné důsledky na regionální i mezinárodní úrovni. Je ale třeba, aby Spo-

jené státy obnovily svou důvěryhodnost a znovu vyvolaly strach, jenž je základem celého impéria.

Jiná strategie diskutovaná ve Washingtonu se zakládá na využití náboženských rozporů s pomocí Saudské Arábie. Působí dvě protikladné tendence. První je sblížování sunnitů a šiitů, zejména od libanonské války v létě 2006. Druhou tendenci představuje napětí vyvolané mezi dvěma rodinami islámu okupací – především v Iráku. Tím spíš, že sunnitská moc zacházela se šiitským obyvatelstvem soustředěným ve strategických regionech po celá staletí často s pohrdáním: to je úrodná půda pro jejich zášti a hněv. Na druhé straně u sunnitů vyvolávají nenávisť výstřelky šiitských milicí a hanebná poprava Saddáma Husajna.

Někteří američtí

představitelé si myslí, že by Rijád mohl financovat sunnitské hnutí odporu proti zvráceným šiitům. Taková strategie náboženského napětí by vedla k občanské válce mezi muslimy. Západní a dokonce i americké veřejné mínění riskuje, že s hrůzou zjistí, že jejich vlády opět vytvářejí „salafistické armády džihádu“ – al-Kajdá pod nějakým novým jménem. Takový scénář by nevedl k „vítězství“, ale k řadě dalších krizí.

Ničení států – nová strategie?

Neokonzervativci říkají, že je to strategie kon-

elem v Libanonu stejně jako před Spojenými státy v Iráku zní: mohou přijmout tyto neúspěchy, nebo budou v pokušení „zdvojnásobit sázku“? Ohlašují tyto porážky války nové generace? Nebo jsou jen dočasné? Jedna věc je jistá: model vítězství s „nulovou smrtí“, vychvalovaný za války v Zálivu (1990 – 1991) nebo na Balkáně, s masivním bombardováním a používáním technicky špičkových zbraní, patří minulosti. Dnes je ve hře dlouhodobá kontrola a loajalita obyvatelstva, což letectvo nedokáže zaručit a za což se těžce platí lidskými životy i politicky.

Zničení civilní infrastruktury, oslabení sociální soudržnosti a politiky, vytvoření logiky vedoucí k náboženskému konfliktu a občanské válce – když se zrychlovala tato dynamika v Iráku, zdálo se, že jde o strašlivý, Washingtonem neplánovaný důsledek. Když se tytéž prvky objevují v Libanonu, lze se ještě odvolávat na nešťastnou shodu okolností. Ale jakmile se stejná dynamika začíná črtat v Palestině, řada pozorovatelů neváhá mluvit o „modelu“ americké strategie.

V Palestině se provokuje chaos

Palestinská teritoria prožívají rozsáhlou humanitární krizi. Po vítězství Hamásu ve volbách v lednu 2006 se Spojené státy a Evropa připojily k Izraeli, aby se pokusily vyhladovět Palestince a přimět je k vyhnání jejich demokraticky zvolené vlády. Předvídatelným výsledkem těchto útoků je zhroucení sociální struktury a sklouzávání do občanského konfliktu.

Bystrozraký americký pozorovatel popisuje tuto mučenou zemi následovně: „V Gaze žijí Palestinci uzavřeni ve špinavém a předílném ghettu, obklíčení izraelskou armádou a obrovským elektrickým plotem; nemohou opustit pásmo Gazy ani do něj vstoupit a jsou terčem každo-

strukturní nestability (nebo tvořivé destrukce, ale jedna inteligentní pozorovatelka ji správněji nazvala ničením států, *staticidou*). [<http://www.commondreams.org/views06/1208-32.htm>] Spojené státy se nakonec vydaly tímto směrem v Palestině a Libanonu. Pokud posuzujeme výsledky a ne záměry, pochopíme, proč Arabové a muslimové docházejí k názoru, že politika Washingtonu na Blízkém Východě nemá za cíl zachraňovat zbankrotované státy, ale vytvářet je.

Útok na Libanon, který způsobil hodně škod, skončil porážkou: Izrael je ve světě zase o něco izolovanější, z vojenského hlediska Hizbaláh nikdy neztratil [své schopnosti]. Izraelci nedosáhli žádný ze svých deklarovaných cílů, odzbrojení Hizbaláhu ani návrat svých zajatých vojáků. Otázka, která stojí před Izra-

denních útoků. (...) Izraelské pokusy způsobit zhroutil zákonů a pořádku, rozsévají chaos a vyvolat všeobecný nedostatek jsou vidět i v samotných ulicích města Gazy, kde Palestinci chodí kolem ruin palestinského ministerstva vnitra, ministerstva zahraničních věcí a ministerstva národního hospodářství, úřadu palestinského premiéra a několika vzdělávacích institucí vybombardovaných izraelským letectvem. (...) A Předjordánsko rychle upadá do podobné krize. (...) Co chtějí Spojené státy a Izrael získat tím, že z Gazy a Předjordánska udělají miniaturní verzi Iráku? (...) Věřím, že tím dokážou oslabit terorismus, zbrzdí sebevražedné atentáty a nastolit mír?“ [http://www.truthdig.com/report/item/20061218_worse_than_apartheid].

Nová etapa byla zahájena, když Spojené státy s pomocí Izraele dodaly do Gazy zbraně „bojovníkům ze Sily 17 napojeným na předáka Fatáhu Mohameda Dahlana“, „podle oficiálních představitelů izraelských a palestinských bezpečnostních služeb tyto dodávky amerických zbraní odstartovaly závod ve zbrojení s Hamásem“. [http://www.wnd.com/news/article.asp?article_id=53411]

Ať jsou záměry jakékoli, prostřednictvím americké politiky se ve třech zemích, jež podle Izraele kladou odpor jeho regionálním ambicím, rozvíjí logika sociální dezintegrace a občanské války. Je šokující pomyslet, že Washington může sledovat takovou destruktivní a sebevražednou strategii, ba dokonce být jejím tvůrcem, ve jménu falešných představ o svém přátelství s

na přímé spojení této země s útoky 11. září. Což znamená, že „válka proti terorismu“ kryje jiné cíle, k nimž se nelze tolik znát.

Neobratný pokus Washingtonu vést jasnou a ušlechtilou bitvu proti al-Kajdá zbloudil nejen kvůli složitostem afghánských kmenů a vojenských náčelníků, ale také v důsledku nebezpečné a složité hry Pákistánu. Ten

mu“ tak rázem skončila tím, že učinila Spojené státy závislými na Pákistánu, který je sám strukturálně spojencem radikálního islamismu. Navíc se pákistánské elity a režim domnívají, že jejich země je chráněna před plíživou islamizací tradičními hierarchiemi charakteristickými pro tuto společnost. Ale co když „pákistáncizace“ al-Kajdá zmutuje v „alkajdizaci“ Pákistánu?

Americká média tento zneklidňující jev ignorují.

Krizový oblouk se tedy táhne od země Levanty až po indický subkontinent. V nejbližších měsících budou především ve Washingtonu přijata rozhodnutí, která tyto krize budou dále vyostřovat, nebo je nasměrují na nové příznivé

cesty. Aby byl proveden tento obrát, musí vůdci Západu pochopit, že nelze zařazovat al-Kajdá, Baas, Hizbaláh, Hamás, Sýrii a Írán pod tutéž abstraktní ideologickou nálepkou „osy zla“. Mezi jednotlivými krizemi existují vazby, ale je třeba se také snažit o oddělení jejich různých složek a odstranění rozštěpů.

Celý článek vyšel v *Britských listech*, <http://blisty.cz>

Překlad z francouzštiny

RUDOLF PŘEVŘÁTIL

Izraelem.

Porážka Spojených států se zdá být možná nejen na Blízkém Východě. USA jsou podrobovány tvrdé zkoušce také v Afghánistánu. Rozhodnutí zahájit rozsáhlou vojenskou operaci s účastí Organizace severoatlantické smlouvy (NATO) za účelem rekonstrukce politické infrastruktury země bylo riskantní. Dnešní přesouvání rozhodujících sil a zdrojů z honu na al-Kajdá do Iráku ukazuje, že Afghánistán má v očích Bushovy administrativy jen druhotný význam bez ohledu

musí v životním boji o Kašmír sázet na své vlastní islamistické skupiny. Islámábád proto vyzývá NATO a afghánskou vládu, aby akceptovaly nevyhnutelnou přítomnost „umírněných tálibů“, kterým mimochodem přenechal kontrolu nad jedním ze svých regionů, severním Waziristánem. Tak vzniká základna, z níž „méně umírněné tálibové“ napadají vojáky NATO a dokonce se dnes uchylují, věc v této zemi dosud nevídaná, k technice „sebevražedných atentátů“: spojení s Irákem se už stalo realitou? „Válka proti terorismu“

Marx.org na mušce Číny

V Marxistickém Internetovém Archivu (MIA) na webových stránkách marx.org najdete obrovské množství textů marxistů plus rozsáhlou referenční knihovnu. V češtině toho zatím bohužel není moc, avšak v angličtině či dalších jazycích toho je nepřehledně mnoho. Celkem se

tu najde více než 400 autorů ve více než čtyřiceti jazycích. Není divu, celá spousta dobrovolníků na tom pracuje už od roku 1990.

Letošního 15. ledna se jejich server zhroutil po hackerském útoku a až do konce února jejich stránky fungovaly velice pomalu.

Hackerský útok pocházel z Číny a probíhal masivním způsobem od 10. až 24. ledna (<http://marx.org/incidents.htm>). Čínské vládě vadí, že je čím dál tím více materiálů na MIA k dispozici i v čínštině a že MIA nesouhlasil s jejím požadavkem na cenzuru.

Od 1. března mají nový server a stránky by měly fungovat opět normálně. Pokud máte materiály v češtině v elektronické podobě, které by tam neměly chybět, spojte se s redaktory.

THOMAS FRANKE

Únorová revoluce

Povstání, které svrhlo třisetletou romanovskou dynastii caru z trůnu během několika týdnů, vypuklo jako na pozadí I. světové války. Únorová revoluce připravila podmínky známější revoluci říjnové.

Polská revoluční socialistka Rosa Luxemburgová napsal, že lidstvo čelí volbě mezi barbarstvím kapitalismu a revoluční přeměnou společnosti na svět, ve které je radost žít.

Svá slova zformulovala na pozadí nové války, která se měla stát největším masakrem v lidských dějinách.

Vypuknutí tzv. Velké války v roce 1914 bylo klíčovým okamžikem. Strhlo totiž masku „pokroku“, jež si nasadil kapitalismus 19. a začátku 20. století. Místo toho se odhalila jeho brutalita v rozpoutání boje jednotlivých velmocí o nové trhy a suroviny.

Sociálnědemokratické a socialistické strany se ve své většině přidali na stranu války. Tato zrada byla zvlášť cynická v případě SPD, německé sociální demokracie, která byla největší stranou II. Internacionály, jež sdružovaly všechny socialistické strany. Poslanci SPD hlasovali pro válečné úvěry. Pro mnohé revolucionáře to bylo studená sprcha. Když se tato zpráva poprvé dostala do rukou Leninovi, byl dokonce přesvědčen, že se jedná o policejní podvrh.

Předpoklady povstání

Rusko doplácelo na svou účast ve válce velmi krutě. V roce 1917 se nacházelo prakticky ve stavu

úplného rozvratu. Jedna čtvrtina nejbohatších oblastí Ruské říše byla pod kontrolou německých vojsk i přes fakt, že v bojích padlo, bylo zajato nebo zraněno na 2 miliony ruských vojáků.

Celé hospodářství

vení některé formy konstituční buržoazní vlády a zavedení umírněných politických, sociálních i národnostních reforem.

Předpokládalo se, že car bude donucen k abdikaci nebo odstranění; jeho

se zhroutilo. Ceny vyletěly vysoko nad mzdy, vázly dočasně jídla, pohonných hmot a paliva. V roce 1917 vystála zaměstnaná žena v průměru 40 hodin týdně ve frontě na chleba.

Korupce a naprostá neschopnost v nejvyšších vrstvách ruské společnosti vyvolala i v dosud loajálních vrstvách snahu o změny v systému vlády. Tato opozice se přiklápěla k názoru, že předpokladem k konsolidaci je

nástupcem měl být nezletilý a těžce nemocný carevič Alexej, za něhož by byl regentem liberálnější carův bratr velkokníže Michail. To mělo vytvořit předpoklady, aby se v Rusku upevnil poměr konstituční monarchie.

Na druhé straně stálo hnutí zdola. Dělnická třída prodělala za války vážné změny. Působili na ni důsledky válečných mobilizací, militarizace podniků a přítok velkému počtu nových pracovníků z řad rolnictva a městských středních vrstev.

Práci mužů v továrnách a v závodech ve velkém počtu nahrazovala práce žen a nezletilých.

Změnily se předpoklady hnutí rolnictva. Velká část mužů v produktivním věku byla povolána do armády, na vesnici zbylo méně aktivní síly. Podmínky pro vystoupení rolnictva jako politického činitele však přesto nesmírně vzrostly.

Tím, že válka povolala rolníky do armády, dala rolnictvu určitou organizaci, návyky organizované činnosti, vložila jim do rukou zbraň, poskytla jim vědomosti a návyky vojenského řemesla. V armádě se rolnictvo setkávalo s dělníky, příslušníky inteligence a jiných městských vrstev, sympatizujících s opozičním nebo i přímo socialistickým hnutím.

Začíná revoluce

Údésné podmínky vedly k nárůstu počtu stávek a demonstrací. 23. února (8. března podle současného kalendáře) vypuklo protesty nanovo. Ten den se slavil Mezinárodní den žen. Lev Trockij píše ve svých Dějinách ruské revoluce: „V socialistických vrstvách zamýšleli konati jej jako obvykle: schůzemi, řečmi, letáky. V předvečer toho dne nikoho ani nenapadlo, že se může den žen stát prvním dnem revoluce. Ba co víc, i bolševická organizace, k tomu ještě nejbojovnější: obvodní výbor městské čtvrti Vyborgu, úplně dělnické,

Solidarita je váš časopis

Zaujaly Vás články v tomto čísle? Časopis Solidarita se snaží přinášet zprávy z protiválečného a antikapitalistického hnutí, stejně jako analyzovat situaci v ČR. Předplatte si Solidaritu a dostáváte aktuální číslo vždy, když vyjde. Jsme otevřený časopis, který přivítá Vaše příspěvky a podněty. Kontaktujte nás!

zdržovala od stávek. Náladu mas, jak vypravuje Kajurov, jeden z dělnických vůdců obvodu, byla velmi napjatá, každá stávka hrozila se obrátit v přímou srážku. A protože výbor měl za to, že doba bojových akcí nepřišla — ani strana není dostatečně silná, ani dělníci nemají dostatečného spojení s vojáky usnesl se nevyzývat k stávkám, nýbrž připravovat se na revoluční akce v neurčitě budoucnou. Takové stanovisko měl výbor v předvečer 23. února a zdálo se, že všichni je přijímali. Ale druhého rána, přes všechny směrnice, stávkovali textiláci několika továren a vyslali ke kovodělníkům delegátky s výzvou, aby stávku podporovali. 'Jsouce skleslé mysli,' píše Kajurov, 'souhlasili s akcí bolševici, k nimž se připojili menševičtí a eserští dělníci.' Když však masovou stávku, pak třeba vyzvat na ulice všechny a třeba být akci v čele: takové usnesení vymohl Kajurov a Vyborský výbor musel souhlasit. 'Myšlenka pustit se do akce dávno již mezi dělníky zrála, jenže se této chvíle nikdo nenadál, veš se akce vylije.'

Mělo se za předem nepochybné, že dojde-li na demonstraci, budou vojáci vyvedeni z kasáren na ulice proti dělníkům. Co z toho pojde? Doba je válečná, státní moc není náchylná k žertům. Ale naopak zase: válečný 'záložník' není starý voják stálé armády. Moc-li z něho jde strachu? O té věci uvažovali sice v revolučních vrstvách mnoho, ale přece jen více abstraktně, neboť té chvíle nikdo, docela nikdo — to lze podle všech dokladů tvrdit kategoricky — nemyslel, že by se 23. únor stal počátkem rozhodného nástupu proti absolutismu. Šlo o demonstraci neurčitých sice, ale v každém případě obmezených vyhlídek. Skutečnost tedy je, že Únorovou revoluci začínali zdola, překonávající odpor vlastních revolučních organizací, při čemž se podnětu

z vlastního popudu chopila nejuhněnější a nejuťštěnější část proletariátu — textiláčky, mezi nimiž bylo patrně nemálo žen, majících muže na frontě. Poslední pohnutku daly 'fronty' na chleba, stále více rostoucí. Toho dne stávkovalo 90 000 dělníků a dělnic. Bojovná náladu vyliše se v demonstrace, ve schůze a potyčky s policií. Hnutí se rozvinulo ve Vyborském

ra stávkuje polovina všech dělníků Petrohradu. Dělníci přicházejí zrána do závodů, nezačínají však pracovat, nýbrž schůzovat a pak se začínají průvody do středu města. Do hnutí jsou vtahovány další obvody a další skupiny obyvatelstva. Heslo 'Chléb' je zatlačeno nebo zastíněno hesly: 'Pryč se samovládou!', 'Pryč s válkou!' Nepřetržitě demonstrace na Něvském

Opravdu nestříděli."

Třetí den bylo povolány početné vojenské oddíly, aby potlačily demonstrace. Místo potlačování se přidali k demonstrantům a využili svého výcviku i vybavení k zničení několika policejních stanic a osvobození politických vězňů.

27. února povstala i kasárna, kde byli cvičeni noví branci. Okamžitě se přidali na stranu revoluce. Za jejich asistence bylo pozatýkáno mnoho bývalých carských úředníků a představitelů starého režimu. Carští ministři buďto uprchli nebo byli také zatčeni. 2. března car konečně abdikoval.

Spontaneita a organizace

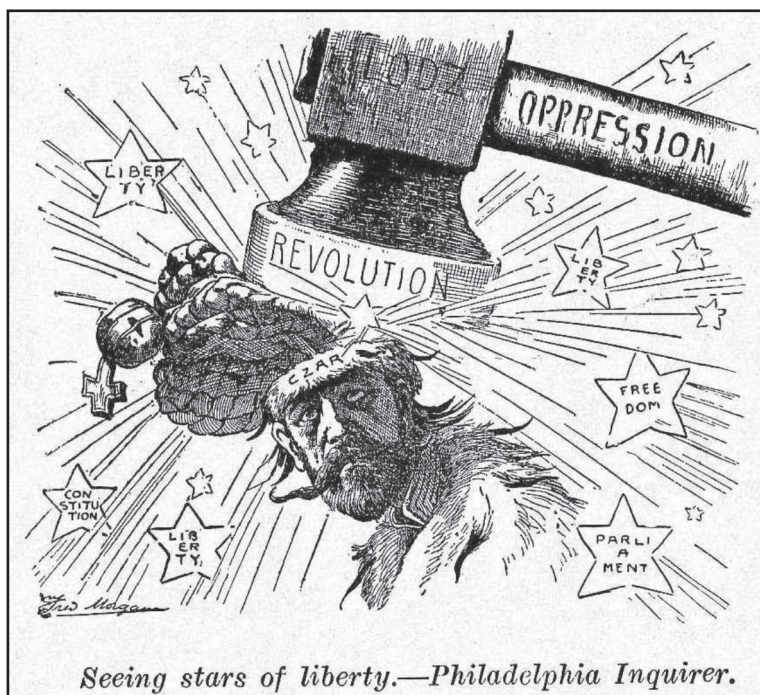
Mnoho z toho, co se v únorové revoluci odehrálo, bylo spontánní a neplánované. Nicméně by byla chyba ignorovat klíčovou roli, jež sehráli zkušení a organizovaní revolucionáři během únorového povstání na pracovištích a v armádě.

Zejména členové bolševiků hráli při stávkách, pouličních bitvách a demonstracích důležitou úlohu. Žádná z levicových stran nebyla, a žádná nikdy nebude, schopna předpovědět datum povstání nebo cestu, jímž se bude ubírat. Co odlišovala bolševiky od ostatních socialistických stran byl fakt, že jako jediní byly plně odhodláni bojovat za svržení kapitalismu. To byla jejich politická tradice, kterou prosazovali jako návaznost na revoluci z roku 1905, kdy vznikly poprvé sověty, rady pracujících.

Únorová revoluce byla inspirací pro celé dělnické hnutí. Hrůzy války měly svou alternativu: svrhnout ty, kteří tyto hrůzy způsobili.

Hnutí prozatím dosáhlo odstranění starého režimu. Moc však zůstala v rukou prokapitalistického a proválečného parlamentu - Dumy. Tento stav ale nemohl vydržet dlouho.

JAN MAJÍČEK

obvodu s jeho ohromnými závody a odtud se převalilo na petrohradskou stranu. V jiných částech města, podle svědectví Ochranky (carské tajné služby, J.M.), stávek a demonstrací nebylo. Ještě téhož dne poslány byly policii na pomoc vojenské oddíly, zřejmě málo početné; na srážku s nimi však nedošlo. Masa žen, a netoliko dělnických, vydala se k městské dumě, volajíc po chlebu. Bylo to totéž jako chtít vajíčko od kohouta. V různých částech města se objevily rudé prapory, a nápisy na nich svědčily o tom, že pracující masy chtějí chléb, ale nechtějí samovlády ani války. Den žen minul úspěšně, s rozmachem a bez obětí. Ale co v sobě tajil, toho se ještě nikdo ani navečer nenadál.

Druhého dne hnutí nejenže neopadá, ale vzrůstá dvojnásob: 24. úno-

prospektu: nejprve sražené dělnické masy, zpívající revoluční písně, pak pestrý městský dav a v něm modré studentské čepičky. 'Promenující obecenstvo chovalo se k nám příznivě a z některých nemocnic mávali nám vojáci na pozdrav tím, co kdo právě držel v ruce.' Bylo jich mnoho, kdož si uvědomovali, co znamená mávání nemocných vojáků demonstrujícím na pozdrav? Avšak kozáci, třebaže ne zle, napadali dav nepřetržitě, jejich koním stříkala pěna od úst; demonstranti se rozprchávali a znovu se sráželi. V davu strachu nebylo. 'Kozáci slibují, že nebudou střílet.' Dělníci zřejmě už s některými kozáky mluvili. Později se však objevili láteřící, polozpilí dragouni, vjížděli do davu, a kopími bili po hlavách. Demonstranti, nerozprchávající se, drželi se vši silou. 'Střílet nebudou.'

CITÁTY MĚSÍCE:

Předseda Strany Zelených **Martin Bursík** kárá účastníky sjezdu za jejich zájem o americký radar na českém území: „Dvě hodiny se bavíte o nějaké bílé kouli v Brdech.“

Místopředseda vlády **Alexandr Vondra** o tom, jak vážně bere zájmy Bushovy vlády a názory českých občanů: „Americký radar je příliš vážná věc na to, abychom o něm nechali rozhodovat v referendu.“

Socioložka **Jiřina Šiklová** v debatě o americkém radaru: „Raději se budu mýlit s Američany než mít pravdu s Putinem.“

Jsme aktivní v hnutí proti základnám USA

Organizujeme protesty proti Bushově "nekonečné válce"

Jsme aktivní v hnutí proti globalizaci korporací

Jsme proti školnému, deregulaci nájemného, sociálním škrtům

ZDOLA

PROTI

GLOBÁLNÍMU

KAPITALISMU

- ☐ Chci více informací o SocSol a jejích aktivitách
- ☐ Chci se připojit ke skupině Socialistická Solidarita

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

E-mail:.....

Vyplněný ústřížek pošlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6.

PŘIDEJTE SE K SOCSOL!

Za čím stojíme

Proti kapitalismu

Kapitalismus dnes nedokáže řešit nejzákladnější problémy lidské společnosti či přímo jejich řešení znemožňuje. Tím nejenže brání dalšímu pokroku na cestě ke svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti, nýbrž ohrožuje i samu existenci lidstva. Celá dnešní společnost žije z výsledků práce námezdně pracujících většiny obyvatelstva.

Pouze kolektivní převzetí celospolečenského bohatství pracujícími a demokratické plánování, řízení výroby a distribuce jejích výsledků mohou vést k svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti.

Dnešní systém je v principu nereformovatelný. Struktury současného parlamentu, armády, policie a soudní moci byly vytvořeny vládnoucí třídou a jsou konstruovány tak, aby bránily její výlučné postavení.

Stejně odmítavý postoj zaujímáme k minulému režimu z let 1948-89 (a také k ostatním režimům ve východní Evropě, Číně, apod.), který nepovažujeme za socialismus, nýbrž za státně byrokratickou formu kapitalismu. Místo toho se hlásíme k tradici levé opozice proti těmto režimům.

Za socialismus zdola

Podporujeme boje pracujících za kratší pracovní dobu, vyšší mzdy, lepší pracovní podmínky, za bezplatnou lékařskou péči a sociální zabezpečení, za rovný přístup ke vzdělání a informacím a všechny jejich ostatní emancipační snahy. Místo parlamentní politiky prosazujeme alternativu nezávislé aktivity pracujících prostřednictvím stávek, kampaní, manifestací, apod.

Jen sami pracující mohou dosáhnout svého vlastního osvobození. Místo institucí kapitalistického státu navrhujeme systém společenské samosprávy, tedy úplné rozšíření demokracie do všech sfér společenského i hospodářského života.

Solidarita

Úsilí o socialismus je součástí celosvětového boje. Prosazujeme solidaritu s pracujícími v jiných zemích. Jsme v zásadní a aktivní opozici vůči všemu, co proti sobě staví pracující různých zemí, různé barvy pleti, různé národnosti, různého pohlaví, sexuální orientace či profese. Podporujeme tedy kampaně a boje proti rasismu, za úplnou politickou i ekonomickou rovnost žen a mužů, proti diskriminaci homosexuálů a lesbiček, apod.

Fašismus považujeme za akutní hrozbu pracujících tříd a svobodám a demokratickým právům, které v minulosti vybojovala. Boj proti fašismu je pro nás navýsost aktuální a prioritní.

Revoluční organizace

Aby bylo možno efektivně prosazovat tyto myšlenky, je třeba, aby se nejbojovnější části pracující třídy, studentstva a mládeže zorganizovaly v revolučně socialistickou stranu, jejíž zárodkem chceme být. Vybudovat takovou stranu je možné pouze účastí ve skutečném dělnickém hnutí a aktivitou v masových organizacích pracující třídy – například v odborech.

Ostatním pracujícím chceme v praxi ukázat, že zájmy reformistických předáků odborů, sociální demokracie nebo komunistické strany nejsou totožné s jejich zájmy. Vyzýváme všechny, kdo souhlasí s našimi základními tezemi, aby se k nám připojili.

www.socsol.cz

„Zlaté dědictví“

Dokonce i do managerského slovníku a mezi „kouzelná slůvka“ Labouristů se dostal výraz Frederika Taylora „modernizace“. Jeho studie dala vzniknout dogmatu tzv. taylorismu.

Jde o „evangelium“ výzkumu času a motivace prorůstového výrobního plánu uskutečňovaného managery, kteří nelitostně vymačkávají z lidí více a více výkonu.

Když Taylor koncem 19. století vyrukoval s těmito metodami, použil jako příklad vzorového dělníka, řečeného Schmidt, jako zá-

klad svého moderního „vědeckého“ řízení.

Schmidt nebylo dělníkově skutečné jméno. To bylo ve skutečnosti Henry Noll. Taylor mu dal nové jméno, protože prosazoval představa pokorného přistěhovače. Noll uměl číst a psát a byl by vystudoval střední školu.

Roku 1899 Noll pracoval jako dělník v ocelárně v Bethlehemu, stát Pensylvánie. Taylor věděl, že Noll šetří na stavbu domu a tak mu nabídl prémii, jestliže bude pracovat tak tvrdě, jak jen je to fyzicky možné, zdůraznil. A co víc, nebude odmítovat.

Pracovník v Bethlehemu normálně obrátil 24 tun surové ocele za desetihodinový den.

Taylor nechal Nolla přeložit 47 tun denně, při 61% platovém navýšení. Taylor toho vlastně využil, aby stanovil novou denní normu, jakožto nástroj ke zvýšení produkce. Výsledkem Taylorova pokusu o modernizaci práce bylo, že se Nollův život ocitl v troskách. Předčasně zestárl a začal pít. Žena ho opustila.

Taylor podezřívá dělníky, že promarní příliš mnoho času „zčásti flákáním,

napůl makáním napůl kecáním, nebo případně i nicneděláním.“

V roce 1910 dělníci ve zbrojařském závodu vlády USA ve Waterstownu, stát Boston, stávkovali proti upevnění jednoho z nejranějších fíglů vědeckého řízení.

Jeden ze stávkujících vysvětlil, proč: „Vždycky, když se otočím, hledám muže s hodinkami, který mě kontroluje. Když za někým jdu, měří čas. Když přijdu, měří čas.“

podle *Socialist Worker*
DANIEL KOVAL

V Egyptě narůstá vlna stávek

Egyptská zima nespokojenosti se stupňuje. Po vítězných stávkách z minulého měsíce vyšlo koncem února do ulic 13 000 dělníků z textilky v Samanoudu a požadovali zvýšení počtu stravenek.

V ten samý den stávkovalo v 19 000 zaměstnanců textilky v Ghazl Meit Chamr poté, co bylo šikanováno 17

odborářských aktivistů.

Mezitím zastavili práci zaměstnanci společnosti ve městě Helwanu, která vyrábí telefonní příslušenství, a to aby si vyžádali vyplacení bonusů; 1000 zahradníků pak pořádalo pouliční protest, pod platnými vojenskými zákony ilegální.

MARTIN ŠAFEEK

Revolta na řeckých školách

Poté, co velké hnutí stávek a okupací zabránilo vládě změnit ústavu tak, aby bylo umožněno zavedení soukromých vysokých škol, objevily se pokusy zavést tyto změny oklikou. Následně vyrazilo do ulic Athén na 50 000 studentů. Koncem února protestovali proti zavedení funkce manažerů na univerzity. Po uzavření tohoto čísla Solidarity proběhnou další demonstrace.

V ČR se před nedávnou dobou podařilo vládě soukromé univerzity zavést – svou vysokou školu má například Škoda Mladá Boleslav. Snem neoliberálů je proměnit ve zboží i vzduch, který dýcháme. Z jejich blouznění je mohou vyvést třeba právě studenti, pokud se sami zorganizují a vyřknou dostatečně razantně své „ne“, jako ti v Řecku.

MARTIN ŠAFEEK

Předplatte si Solidaritu

- ☐ Chci si předplatit následující čísla v ceně 100 Kč (včetně poštovného - dotujeme polovinu)
- ☐ Distribuční předplatné - chci si předplatit exemplářů časopisu.

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

Vyplněný ústřížek zašlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6, nebo objednávejte na info@socsol.cz. Info: 775205682